

РЕШЕНИЕ

№ 17269

гр. София, 07.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в публично заседание на 31.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **124** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Сдружение „Конфедерация на труда Подкрепа“ (КТ „Подкрепа“), чрез адв. Р. Д., срещу заповед № СОА25-РД09-4709/11.12.2025 г. на кмета на Столична община, с която се нарежда да се отнемат от сдружението 6 броя общински жилища, предоставени с решение № 38 по протокол № 57 от 07.08.2003 г. на Столичния общински съвет (СОС).

Твърди се в жалбата, че оспорената заповед, с която е наредено отнемане на общинските жилища от КТ „Подкрепа“, е незаконосъобразна. Сочи се, че цитираната в заповедта разпоредба на чл. 44, ал. 4, т. 7 ЗМСМА е неотнормативна, тъй като не е налице валиден акт на СОС, доколкото кметът на общината може да издава заповеди само на основание действителни решения на СОС. Поддържа се, че решението по точка 87 от Протокол №16 на СОС, проведено на 25.07.2024 г., е нищожно и като такова не поражда правни последици. Твърди се, че посочените в атакуваната заповед на кмета на Столична община решения на СОС и на съда, касаят правомощията на СОС да взема решения по чл. 21, ал. 1, т. 8 ЗМСМА, което в случая е спорно. Изтъква се, че решението на СОС за отмяна на решението, с което са предоставени общинските жилища на КТ „Подкрепа“, не е доказателство за правото на собственост и не поражда право на собственост на Столична община, като се твърди, че нито от акта за общинска собственост, нито от решенията на СОС, а и от съдебните решения на Административен съд – София град и Върховния административен съд, не може да се направи извод, че процесните жилища са общинска собственост. Сочи се, че управлението на имотите никога не е било предоставяно на сдружението, което не е сключвало договори с физическите лица, на които са предоставени процесните жилища. Твърди се, че

единственото, което ръководството на КТ „Подкрепа“ е могло да направи съгласно решението на СОС, е да прави предложения до кмета на Район „Искър“ за издаване на заповеди за настаняване с конкретните физически лица. Излагат се съображения, че влязлото в сила решение на Административен съд – София град не подлежи на изпълнение, тъй като няма изпълнителен титул, а от друга страна не може да засегне възникналите валидни наемни правоотношения, чиито ред за разваляне е друг.

Позовава се на разпоредбата на чл. 12, ал. 6 ЗОБС, съгласно която когато нуждата от предоставения имот отпадне или той се използва в нарушение на разпоредбите на чл. 11, имотът се отнема със заповед на кмета на общината, като се твърди, че в настоящия случай не е налице нито една от визираните в нормата хипотези. Изтъква се, че по делото не са представени доказателства „нуждата“ да е отпаднала, както и че не са представени доказателства кметът на район „Искър“ да е предприел действия по прекратяване на действащите наемни правоотношения.

В заключение се твърди, че имотите не се владеят, нито се държат от КТ „Подкрепа“, за да се отнемат, доколкото за процесните жилища има сключени договори за наем с кмета на район „Искър“.

Искането към съда е да се отмени заповедта на кмета на Столична община.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата като основателна. В представени по делото писмени бележки излага подробни съображения за незаконосъобразността на заповедта.

Ответникът – кметът на Столична община, чрез процесуалния си представител С. Й., оспорва жалбата като неоснователна. В представени по делото писмени бележки излага подробни съображения за законосъобразността на оспорената заповед.

Съдът, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема следното от фактическа страна :

Безспорно се установява по делото, че с решение № 441/26.07.2024 г. на Столичния общински съвет (СОС), на основание чл. 21, ал. 1, т. 8 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА), чл. 12, ал. 6, чл. 42, ал. 1, т. 1 и т. 4 и ал. 2 ЗОБС и чл. 3, ал. 1, т. 1, т. 4 и ал. 2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖТСО) от жалбоподателя са отнети предоставените му с решение № 38 по Протокол № 57 от 07.08.2003 г. на СОС шест броя общински жилища, описани в решението, възложено е на кмета на Столична община да издаде заповед за отнемането им, определено е предназначението им- пет броя от тях за настаняване на граждани с установени жилищни нужди и един брой-резервно жилище, както и е възложено на кмета на Столична община да предостави 5-те броя жилища на Район „Искър“ за настаняване на граждани с установени жилищни нужди.

Не се спори между страните, че решение № 441/26.07.2024 г. на СОС е било оспорено от жалбоподателя пред Административен съд – София град, който с решение № 4511/10.02.2025 г. е отхвърлил жалбата като неоснователна и което решение е оставено в сила с решение № 10128/21.10.2025 г. на Върховния административен съд. Не се спори между страните, а и самият жалбоподател твърди в жалбата, че настаняването в общинските жилища е ставало по предложение на ръководството на КТ „Подкрепа“, като договорите за наем са били сключени с кмета на Район „Искър“-Столична община. По делото са приети като доказателства договори за наем, сключени между кмета на район „Искър“ и конкретни физически лица за ап. 69, ап. 68, ап. 56, ап. 55, ап. 53, ап. 66, вх. В, бл. 217 в[жк], [населено място].

С оглед на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество същата се явява неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – кметът на Столична община, на когото с разпоредбата на чл. 12, ал. 6 ЗОБС е предоставено правото да издава заповед за отнемане на имоти общинска собственост.

Видно от съдържанието на заповедта същата е издадена в изпълнение на влязлото в законна сила решение № 414 по протокол № 16 от 26.07.2024 г. на Столичния общински съвет (СОС) в частта му, с която на основание чл. 21, ал. 1, т. 8 ЗМСМА, чл. 12, ал. 6, чл. 42, ал. 1, т. 1 и т. 4 и ал. 2 ЗОС и чл. 3, ал. 1, т. 1, т. 4 и ал. 2 от Наредбата за общинските жилища се отнемат предоставените на КТ „Подкрепа“, с Решение № 38 по Протокол № 57 от 07.08.2003 г. на СОС, шест броя общински жилища. Видно от решението на СОС на кмета на Столична община е възложено да издаде заповед за отнемането на общинските жилища. Като правно основание в заповедта са посочени разпоредбите на чл. 44, ал. 1, т. 7 ЗМСМА и чл. 12 ЗОС. Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 1, т. 7 ЗМСМА кметът на общината организира изпълнението на актовете на общинския съвет, тоест в случая именно в изпълнение на решение № 414 по протокол № 16 от 26.07.2024 г. на СОС кметът на Столична община е издал оспорената заповед. Съгласно разпоредбата чл. 42, ал. 2 ЗОБС и чл. 3, ал. 2 от Наредбата, приета от СОС, определянето на предназначението по чл. 42, ал. 1 ЗОБС на общинските жилища, респ. промяната на тяхното предназначение, се извършва от общинския съвет по предложение на кмета на общината. В случая от доказателствата по делото се установява, че при упражняване на правомощието си по чл. 42, ал. 2 ЗОБС, във вр. с чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА, СОС е приел решение, с което е отменил свое решение от 2003 г., с което е предоставил на КТ „Подкрепа“ процесните жилища, предмет на оспорената заповед.

На следващо място следва да отбележи, че решението на СОС е преминало през съдебен контрол за законосъобразност пред две съдебни инстанции, поради което релевираните в жалбата доводите за неговата нищожност са недопустими и не следва да се обсъждат в настоящето производство. Това е така, защото съдебният контрол за законосъобразност по чл. 146 АПК включва и основанията за нищожност на административния акт. Наред с това с разпоредбата на чл. 177, ал. 3 АПК изрично е предвидено, че когато оспорването е отхвърлено с влязло в сила съдебно решение, горното съставлява пречка за оспорването на административния акт като нищожен или на друго основание.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че по делото не е доказана собствеността на процесните общински жилища. От една страна същият не твърди да е собственик на имотите, а от друга тези му възражения са разгледани от съда при оспорване на решението на СОС, което както по-горе се посочи е влязло в законна сила. За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че от представените по делото актове за общинска собственост се установява, че процесните общински жилища са частна общинска собственост. Съгласно чл. 5, ал. 1 ЗОБС общината удостоверява възникването, изменението и погасяването на правото си на собственост върху имоти с акт за общинска собственост, който е официален документ и макар да няма правопораждащо действие, според разпоредбата на чл. 5, ал. 3 ЗОБС, актът за общинска собственост се ползва с материална доказателствена сила, което означава, че удостовереното в него се счита за вярно до доказване на обратното.

Съгласно цитираната като правно основание в заповедта разпоредба на чл. 12, ал. 6 ЗОБС когато нуждата от предоставения имот отпадне или той се използва в нарушение на разпоредбите на чл. 11, имотът се отнема със заповед на кмета на общината. В разглеждания смисъл законосъобразен е изводът на административния орган, че са налице осъществени релевантни факти, които да

водят до правната последица отнемане на процесните жилища.

Въпросът за отпадналата необходимост и нуждата процесните жилища да се предоставят на КТ „Подкрепа“ е решен с влязлото в сила решение на СОС, поради което не може да се пререшава отново в настоящето производство. Предназначението на процесните жилища е взето с решението на СОС, в пределите на неговата оперативната самостоятелност, като това обстоятелство също не подлежи на обсъждане в настоящето производство.

Горните изводи водят до извод за неоснователността на жалбата на КТ „Подкрепа“ и за законосъобразност на оспорената заповед на кмета на Столична община, поради което и жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - София град, Второ отделение, 50-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Сдружение „Конфедерация на труда Подкрепа“ срещу заповед № СОА25-РД09-4709/11.12.2025 г. на кмета на Столична община.

ОСЪЖДА Сдружение „Конфедерация на труда Подкрепа“ да заплати на Столична община сумата в размер на 100 евро.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :